

Publicație editată de parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, e-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

Părintele Sofian Boghiu

- Sfaturi către Tineri —

(Răspunsuri la întrebări adresate de un grup de studenți creștini-ortodocși)

(continuare din numărul 260)

- In condițiile actuale de viață, cum putem primi darul rugăciunii lui Iisus, știut fiind că împrăștierea minții creștinilor de azi este mult mai mare decât a celor de odinioară și ritmul vieții face greu posibilă adunarea minții și cercetarea temeinică de sine ?

E adevărat ce spuneți. Așa este ritmul vieții de astăzi, o viață zbuciumată, o viață fără astâmpăr, o viață plină de mișcare. Dar și această rugăciune este foarte scurtă. Rugăciunile pustnicilor erau niște rugăciuni de toată ziua și noaptea. Spune un Sfânt din Filocalie că se ruga de dimineața și până seara, iar când obosea rugându-se, citea toată Sfânta Scriptură, încât viața lui era o viață angajată permanent în legătura cu Dumnezeu. Cum sta la rugăciune, stătea în genunchi sau în picioare, cu mâinile ridicate sau cu mâinile la piept, nu știm ! Erau mișcări diferite de la om la om. Însă era o rugăciune statică, care îl obliga să stea pe loc, la colțul lui de rugăciune.

Pentru viața aceasta modernă, parcă Dumnezeu a rânduit rugăciunea : " Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul !" Sau să rostim măcar limita, rezumatul acestei scurte

CHENAR LITURGIC DUMINICAL

• Preoți slujitori :

- ◆ P.C. Preot Paroh Mihai Mărgineanu
- ◆ Preot Il Iustinian Ionuț Răduc

• Strană:

- ◆ Diacon Ghinuță Scopus
- ◆ Adrian Gheorghită
- ◆ Gabriel Gheorghită
- ◆ Prof. Constantin Simiraș

• Corul Parohial:

- ◆ Sopran: Cristina Grigoraș
- ◆ Mirela Palamariu
- ◆ Otilia Pop

◆ Alto:

- ◆ Simona Casian
- ◆ Ramona Zaharia
- ◆ AnneMarie Bisoc

◆ Tenor:

- ◆ Radu Casian

◆ Bass:

- ◆ Victor Zaharia
- ◆ Cătălin Pop

• Paraclisier:

- ◆ Consilier Nicolae Cimpoi

• Asistenți liturgici:

- ◆ Ionuț-Andrei Sandu
- ◆ Dragoș Cernea
- ◆ Alexandru Stratulat

• Ipodiaconi:

- ◆ Mihnea-Oreste Andrei
- ◆ Iulian Bubuianu
- ◆ Laurențiu Bubuianu
- ◆ Andrei Grigoraș
- ◆ Radu Macsimov
- ◆ Teodor Macsimov
- ◆ Robert Postolache
- ◆ Vlad Rozmarin

Colaboratori care au contribuit la realizarea acestui număr

• Articole:

- Dumitrița Botezatu

rugăciuni : " Iisuse miluiește-mă !"

În orice grabă ne-am afla, în viața aceasta de toate zilele - suntem la lecții, la curs la Universitate, sau la atelier, sau în fabrică, sau pe drum, când comunicăm cu cineva, putem spune din când în când, cât de des, " Iisuse, miluiește-mă !" Sunt cele două cuvinte care rezumă această rugăciune. Pe de o parte " Iisuse " rezumă plafonul acesta al vieții noastre creștine, Dumnezeu cu toată Împărăția lui, și " miluiește-mă " starea de jos, starea de mizerie, de nevoi în care ne aflăm adeseori. Măcar aceste cuvinte să le rostim de-a lungul vieții. Două cuvinte ! Sau, dacă rostim toată rugăciunea, atunci este cel mai bun lucru. Pentru aceea e foarte scurtă.

Și această rugăciune se poate rosti cât de des, oricât am fi noi de ocupați. Cunoscut un rugător al inimii, care știe precis că se roagă neîncetat. Când vorbea niște lucruri foarte importante din viața lui de chin din timpul revoluției rusești, am pus mâna pe umărul lui și am spus: "Părinte Ioane, acum va rugați ?" Era în focul explicațiilor și inima lui se ruga. Rugăciunea coborâse în inima și, când coborâse această rugăciune în inimă, așa cum respirăm, așa ne și rugăm. Așa încât în viața modernă, cu toată graba ei, cu viteza ei, cu tot neastâmpărul nostru, ne putem hrăni din această rugăciune într-un chip cu adevărat mulțumitor.

(continuare în numărul următor)

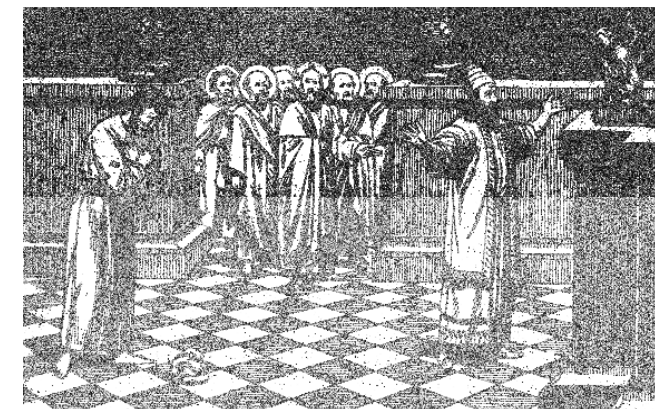
Adresăm mulțumiri domnului inginer Cristian Miron, director al societății TEKNO S.R.L, și rugăm pe Bunul Dumnezeu să îi răsplătească jertfelnicia cu darurile și binecuvântarea Sa.

teko
totul pentru electricitate www.teko.ro

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica vameșului și a fariseului

Duminica vameșului și fariseului
- Imagine din Evanghelier, 1925-

"Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre"

(Matei 11, 19).

Din cuprins:

- ◆ „NU VREM LICEU FĂRĂ DUMNEZEU” 2
- ◆ "Rugați-vă fără încetare" 3
- ◆ Minunea pe care am trăit-o în 1954 3
- ◆ Părintele Sofian Boghiu - Sfaturi către Tineri — 4

Direcționați 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA "TOMA COZMA"

Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt:

- Numele Asociației : PAROHIA "TOMA COZMA"
- CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095
- Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
- **ATENȚIE:** La formularul 230 trebuie anexat obligatoriu, în copie, formularul 210 — "Fișa fiscală", care se obține de la angajator.

DETALII și INFORMAȚII:

- Oficiul Parohial, tel: 211 273
- Direct la Pangarul bisericii Parohia "TOMA COZMA" vă e un partener credibil !

PROGRAM LITURGIC în această săptămână

◆ Astăzi, începând cu ora 8.00, **Utrenia și Sfânta Liturghie.**

◆ Astăzi este **Începutul Triodului**

Explicații și semnificații importante puteți revedea în numerele trecute ale foii parohiale, 156, 105, sau 50

◆ Și miercuri și vineri în această săptămână este **Harți**

◆ Vineri, 22 februarie, la ora 8.00 vom oficia **Slujba Sfântului Maslu.**

Evanghelia duminicii (Luca 18, 10-14)

10. Doi oameni s-au suit la templu, ca să se roage: unul fariseu și celălalt vameș.
11. Fariseul, stând așa se ruga în sine: Dumnezeu, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș.
12. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.
13. Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeu, fii milostiv mie, păcătosului.
14. Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța

**"Rugați-vă fără încetare"
(I Tes. 5,17).**

La o sinceră și atentă cercetare de conștiință se poate observa cu ușurință că a te ruga fără încetare rămâne mai degrabă un deziderat. Auzim adeseori exprimarea: omul modern nu mai are timp să se roage, încât te întrebi: de vreme ce nici nu mai am timp să mă rog, cum mai e posibil să te rogi fără încetare? Când grijile de tot felul, necazurile personale, complexe tensiuni sociale de multe ori supralicitate prin avalanșa de informații care invadează dreapta judecată a omului ne acaparează în bună parte timpul trecerii noastre pământene, când neputința de a transforma așa cum ne dorim lumea și viața ne molipsește de fatalism, când planurile noastre minuțios elaborate par a ține cont de toate situațiile, mai puțin de voia lui Dumnezeu, mai e de actualitate să mă

rog? Cu astfel de raționamente am ajuns să vedem rugăciunea ca fiind apanajul monahilor, al celor "bisericoși" sau măcar a celor ce nu reușesc să se descurce singuri și apelează la Dumnezeu. Nu mai vedem rugăciunea ca o necesitate.

Cum aș putea eu, omul de astăzi să mă rog fără încetare? Un răspuns posibil la o astfel de întrebare ne-ar putea oferi tocmai pilda care s-a rostit în evanghelia din această duminică. În cultul nostru ortodox această evangheliie face inaugurarea perioadei Triodului ce cuprinde săptămânile pregătitoare pentru Postul Mare și perioada acestui post pentru a sublinia tocmai importanța rugăciunii în evoluția noastră spirituală.

Pilda Vameșului și Fariseului este atât de frumoasă poate tocmai pentru faptul că, exceptând propoziția introductivă se referă în exclusivitate la realități imperceptibile simțurilor, la ceea ce se petrece atunci când

omul se roagă „întru sine” în intimitatea sufletului său. Fariseul rostea o rugăciune de mulțumire pentru reușitele sale „statistice” în ce privește meritele unei vieți personale văzute doar din afară, de cei din jurul său. Vameșul, neîndrăznind să-și mai ridice ochii, a coborât întru sine, și recunoscându-și păcatele cerea de la Dumnezeu iertare: „Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului!”. Această rugăciune a vameșului adresată Mântuitorului a căpătat în spiritualitatea creștină de mai târziu forma elaborată a „rugăciunii inimii” – *Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, milostiv fii mie păcătosului!* – consacrată la cei mai îmbunătățiți sufletește ca *formă rugăciune neîncetată*, ce se rostește în permanență. Căința se potrivește totdeauna și tuturor, și păcătoșilor, dar și dreptilor, căci pentru desăvârșire nu există margini

Rugăciunea smerită a

vameșului a făcut ca acesta să se întoarcă mai „îndreptățit” înțelegând prin acest cuvânt două aspecte – mai îndreptat din starea păcatului și prin aceasta mai îndreptățit la îndurarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu îndreptățește decât pe cei ce singuri se socotesc vinovați, iar pe cei ce singuri se îndreptățesc îi lasă pe seama dreptății lor.

Rugăciunea celor doi ne pune însă în față o realitate surprinzătoare pentru mulți: strânsa legătură între rostire și viața concretă. Cât de importantă este sinceritatea cu Dumnezeu și cu sine însuși atunci când te rogi. Dar reversul acestei afirmații ar putea constitui un posibil răspuns la întrebarea de la început – viața noastră, faptele noastre, atitudinea și manifestările trebuie să fie o prelungire a rugăciunii, un mod de a te ruga neîncetat

În sfârșit, rugăciunea pentru alții, îi lipsea vameșului.

**„NU VREM LICEU
FĂRĂ DUMNEZEU”**

Noul Proiect al Legii Învățământului din România, prin articolul 10 (aliniatul 1), elimină religia ca obiect de studiu în ciclul liceal.

Credem însă că acest fapt va aduce deservicii atât sistemului educativ, cât și societății românești, în ansamblul ei.

Aceasta pentru că, în sistemul de învățământ românesc, ora de religie are un scop și un rol esențial. În cadrul orei de religie se urmărește educarea comportamentului moral al elevilor prin cunoașterea învățăturii de credință creștină.

Patriarhia Română a inițiat campania „NU VREM LICEU FĂRĂ DUMNEZEU”. Pe site-ul **Patriarhiei**, www.patriarhia.ro, puteți găsi și completa un chestionar, iar ulterior să îl trimiteți pe adresa: Sectorul teologic-educational, Aleea Dealul Mitropoliei nr.25, RO-040163, București, sector 4 sau prin e-mail la **adresa**: invatamant@patriarhia.ro Mesajele dvs. pot schimba prevederea Noului Proiect de lege a învățământului!

Sursa:

www.mmb.ro
www.patriarhia.ro

Minunea pe care am trăit-o în 1954 (I)

- Ierom. Arsenie Mărgineanu* —

„Aprins este sufletul meu de dorirea Judecăților Tale în toată vremea” (Ps. 118, 20). Așadar, prin vrerea Bunului Dumnezeu, în anul 1954, fiind înrolat în armată, prin ordinul comandantului Regimentului de aviație de la Lanca Sat - Buzău unde îmi desfășuram activitatea de militar în termen, am fost trimis în părțile Neamțului, la munte, împreună cu încă un coleg militar, cu două camioane marca „ZIS” și alți 7 militari pentru a transporta lemne pentru unitatea noastră. Lemnele tăiate le încărcam în camioane și le căram din munți la gară de unde apoi erau transportate cu trenul spre unitatea militară buzoiană de care aparțineam. Am împlinit această misiune cu multă conștiinciozitate din toamna anului 1954, până în iarnă, când se apropia marea sărbătoare a Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos.

A intervenit însă o schimbare pe care nu mi-a fost ușor să o înțeleg: din Bodești-Precista, unde eram cazați pentru a fi mai aproape de locul de unde transportam lemnul, am fost detașați la Piatra Neamț, unde comandantii ne tratau pe noi cei proaspăt veniți cu lipsă de interes sau chiar indiferență, în ceea ce privește activitățile militare specifice. Curând însă am descoperit și explicația: toți se pregăteau pe ascuns, pentru Crăciun, pentru a întâmpina Nașterea Domnului. Târziu aveam să înțeleg că mă aflam de fapt în zona Neamțului, o regiune profund marcată de spiritualitatea

să nu lipsim de la Sfânta Liturghie, de la biserică. Mama ne împreună mânuțele de mici și ne învăța să rostim rugăciunile de dimineața și seară. Cu multă răbdare ne însoțea pe fiecare atunci când îngenuncheam pentru rugăciune. Spunea alături de noi și ea rugăciunile pe care le rosteam fiecare și ne completa cu blândețe, atunci când nu reușeam să cuprindem în cuvinte simțirile noastre sufletești pentru Dumnezeu. Iar sărbătorile erau o mare bucurie pentru noi. Erau de fapt cel mai înalt mod de a cuprinde trăirea creștină în manifestări simple și familiare. Nașterea Mântuitorului Hristos, Patimile Sale și mai cu seamă Învierea Sa din Morți au ecuri sufletești ce greu pot fi exprimate în cuvinte. Mi-a rămas în memorie din cea mai fragedă vârstă rigoarea cu care familia mea știa să postească, să se roage și să îplinească exigențele vieții creștine. Numi trebuiau argumente științifice sau canonice pentru a împlini o anumită îndatorire creștină. Era de ajuns să-mi spună mama: „E păcat să faci așa ceva!” Aveam frică de Dumnezeu și respectam cu multă strictețe orânduielele creștine pentru că vedeam în ele bucuria de a fi la fel ca și părinții mei.

(continuare în numărul următor)

* Din memoriile Ierom. Arsenie Mărgineanu duhovnic și preot slujitor la Mănăstirea Vorona din județul Botoșani.

mănăstirilor, care au răsădit în sufletele oamenilor tradiții și manifestări deosebite, legate de sărbătorile creștine și de momentele importante ale vieții.

Întreaga țară se afla în perioada de cruntă persecutare comunistă și îmi era greu să accept că tradițiile și toate trăirile spirituale ale românului pot fi tratate cu atâta răutate. Eram cu gândul în acele zile doar la Sfânta Sărbătoare pe care cu atâta bucurie și emoție o pregăteam acasă, la mine în sat. Îmi aduceam aminte de toate momentele de simțire și de înălțare sufletească ce îmi răsăreau în suflet de fiecare dată când ascultam în biserică cu fior Sfânta Evangheliie despre cum a fost salvat pruncul Iisus de amenințarea morții, pricinuită în mod nedrept și nejustificat de setea de putere și dorința de slavă deșartă a unui rege îngâmfat și răzbunător.

Cu un ecou aparte îmi răsuna cuvintele pline de speranță ale îngerului ocrotitor pentru Prunc și pentru Maica Sfântă, care păreau a fi mult mai presus de orice mânie și putere omenească. Simțeam în suflet cu o bucurie negrăită acea vestire adusă Sfintei Fecioare „Nu te teme, Marie! Căci ai aflat har de la Dumnezeu și vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus” (Luca 1, 30). Cuvintele acestea, ca și răspunsul prin care Fecioara, „Roaba Domnului” le primea, m-au convins tot mai mult că dincolo de timpuri și de istorie se petrec cu fiecare dintre noi lucruri care sunt hotărâte de Dumnezeu.

Am crescut într-o familie de oameni credincioși. Eram fiul cel mare alături de cei 7 șapte frați ai mei, iar mama și tata ne-au învățat de mici

SEMNAL EDITORIAL

Vă semnalăm cartea Pr. Prof. Dr. George Remete, intitulată *Suferința omului și iubirea lui Dumnezeu*, apărută la Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române — București.

Cartea se constituie într-un folositor îndrumar asupra aspectelor și întrebărilor pe care ni le adresăm când privim sau tratăm tematica *suferinței*. *Suferința* - spune autorul - *privește fundamental ființa,*

întrucât o pune sub semnul întrebării. De aceea, întrebarea despre suferință este tot atât de primordială și esențială ca și ființa însăși.

Cartea poate fi achiziționată de la pangarul bisericii noastre.

